

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Pris 2 R.
Folk. 4 R.

Folk-Sagor

2.

Blå Fogel.

—♦♦♦♦♦—
Är huru roligt,
Vid brasan förtroligt att höra talas om jettar och troll
Om winterqvällen, Då trollen på hällen dansa sin ringdans i
stjernetlar natt.

—♦♦♦♦♦—
Kalmar. hos Ströhm & Bröder Westin. 1853.

Pris 3 R.

En mäktig konung öfwer många länder och rik på guld och silfwer lefde länge med sin drottning och hade med henne en dotter, wid namn Florinna. Drottningens döb författe konungen i så stor sorg, att han under en lång tid icke wille emottaga någon tröst och trodde sig aldrig mera finna någon glädje. Omfider kom till honom en qwinna i fotsida swarta kläder och hölj i en wid släja af samma färg. Hon gret och snyftade så högt, att konungen ytrade sin förundran deröfwer. Hon frågade då, om det icke wore billigt, att hon begret en mafe, som warit den bästa bland alla, hwarester hon begynte sucka och jemra sig ännu wärre än förr, och konungen gjorde henne sällskap med bittra tårar. Sedan de så en stund klagat tillsammans och till slut ingenting mera hade att säga hwarandra om sin sorg och bedröfwelse, började den kloka qwinnan något lysta på floret, då ett par blå ögon med mörka ögonbrun, en hwit by och röda kinder wisade sig, hwilkas åskådande icke litet fagnade den bedröfwade konungen, som derunder glömbde bort att omtala och förja sin drottning, och till slut icke mera nämde ett ord om henne. Den obekanta blef likwäl wid sitt förra tal, så att konungen omsider måste bedja den wackra enkan att borslägga åtminstone en del af sin sorg och icke ständigt plåga sig med så bedröfwiga tankar. Huru länge han så afhandlade med henne, blef hon hans andra gemäl och förbytte sin sorgbrägt i bröllopsfrud, hwaraf man noglomat förnimmer huru nyttigt det är att göra sig bekant med dens swagbeter, hvars hjerta man will winna.

Konungen hade icke mer än ett barn, den sagra fröken Florinna; den nya drottningen hade oc en dotter, som war uppfostrad hos den wisa qwinnan Svis och kallades Zorelle, emedan hon hade röda släckar i ansigtet, lika dem man finner å zoreller. Hon hade äfwen för öfrigt det styggaste utseende, hennes by war gul och hennes hår liknade tagel; men icke desto mindre älskade drottningen mycket mera henne än Florinna, och efter som denna wida öfwerträffade sin styfsyster i allting, beslitade sig drottningen på allt sätt att bringa henne i ogunst hos sin fader, så att icke en dag gick förbi utan att drottningen och Zorelle tillfogade henne något ondt.

Efter någon tid hände, att Florinnas fader såk ett besök af konung Amundus, som war en mycket omycket och älskwärd furste, hwilken förde ett stort och präktigt bo. Så snart drottningen såk underrättelse om detta besök, lät hon tillkalla så många sömmerstor och brodererstor, hon kunde uppspana, för att sy kläder åt henne och hennes dotter. Hon öfvertalte konungen, att Florinna behöfde intet nytt, och lagade så, att hennes kläder blefwo bortskulne, så att, när konung Amundus anlände, hade Florinna intet annat att skyla sig med, än en rock af groft tyg, hwilken dock i ingen mån förringade hennes skönhet; men som hon bligades att wisa sig i en sådan drägt för den unge konungen, ställde hon sig i den mest obemärkta wrå af salen.

När nu konung Amundus kom in, emottog honom drottningen på det präktigaste och förde honom till sin dotter Zorelle, hvars granna kläder lysto som solen, men som likwäl i denna lysande drägt såg ännu

stogare ut än wanligt. Konungen wände sig ifrån henne, hwilket drottningen uttydde så, som hade han blifwit allför mycket betagen, för att wäga inlåta sig i ett tal med Korelle, och glädde sig mycket häröfwer. Men konung Amundus frågade, om der icke fanns ännu en fröken. "Jo," swarade Korelle, "hon har stått sig der i wrån, efter hon ej är klädd som jag." När fröken Florinna hörde dessa ord, rod-nade hon och blef derigenom ännu sagrare så att konung Amundus måste bekänna sig aldrig hafwa sett en skönare qwinna. Han stod genast upp, bugade sig för den unga fröken och sade: "Eder skönhet, som aldrig funnit sin like, kläder eder så wäl, att ni wist icke behöfwer någon annan mera wänfelig prydnad." Hon swarade: "Jag måste bekänna, det jag ej är wan att bära en så opassande drägt, som denna, och ni hade därför gjort mig ett nöje, om ni hwarfen frågat efter mig eller sett mig." — "Ack, min fröken," sade han, "det wore omöjligt, att ni kunde wara på något ställe tillstådes och man kunde se någon annan än eder." Så talade de wid hwarandra i hela tre timmar, deröfwer drottningen blef alldeles tröstlös och så hvarfen på Florinna, att hon beklagade sig öfwer henne hos konungen, hennes fader, så länge, till des han slutligen måste gifwa sitt samtycke till hennes instängande. Fröken Florinna war alltså icke förr kommen i sin kammar, än föra af konungens tjenare der infunno sig och förde henne upp i ett högt torn, på det henne måtte betagas allt tillfälle att komma i konung Amundi gunst, hwilken redan hade henne mycket lät och hon ej mindre horom.

Som konung Amundus icke wist af denna wäldsamhet emot hans älskade fröken, wäntade han med stor oro att åter så skåda henne, och frågade dem, som af konungen woro anställda till hans uppwaktning, om henne; men de, intolade af drottningen, sade henne wara lättfärdig, ondskut och elak mot alla, som med henne hade att göra, så att det icke funnes wärre qwinna än hon. Konungen kunde likwäl knapt afwakta stulet på denna herrliga beskrifning, innan han med stor häm utbrast: "Det är osann; huru skulle det wara möjligt, att himmelen kunde stieka en så lastbar själ i en så skön kropp?" Det är, tillade han för sig sjelf, intet annat än drottningens stämplingar. Hofmännen, som stodo omkring honom, gisfode nog hwad han tänkte och att de icke gjorde honom någon sonnerlig tjenst med sitt tal om Florinna. En af dem, som war slugare än de öfrige, begynte därför tala om henne allt hwad wacker och berömligt war, wid hwilket tal den unge konungen uppwaknade liksom från en dröm och blef så wäl till mods, att hela hans ansigte lyfte af fröjd. O kärlek, så swårt är att hålla dig wold, ty du synes allestädes — på den älskaudes läppar, uti des ögon, i ljudet af des röst; ja, då man älskar, wittnar sjelfwa tyktanden om hwad man erfar i hjertat.

Drottningen hade emedertid en stor längtan att förnimma, om icke konung Amundus lätit beweka sig att wända sin häg till hennes dotter; dock fick hon ingen annan tröst eller underättelse, än att han alltid höll Florinna fäst. Denna satt under tiden fångslad i tornet och önskade, att man inneslutit henne der förr än hon färdt te Amundus; ty hans bild, som hon ej kunde få ur sin häg, gjorde blott hennes sorg dubbelt bitter. Drottningen åter, som fullt och fast satt sig för att winna konung Amundi sinne, underlät icke att gifwa honom bewis på sin bewägenhet. En gång förärade hon honom en

mycket prächtig klädning, broderad Jester twaste moder. Midt derpå stod ett hjerta, infäradt i guld och omgifwet af flera pilar samt genom stunget af en deribland, med följande inskrift: "Allenast en har särat mig." Detta hjerta war gjordt af en stor rubin, hwarje pil af en fin gerslång diamant, och kedjan, som sammanhöll dem, af perlor, hwaraf den minsta wägede två lod. Konung Amundus blef öfwer denna för äring, hvars like han aldrig sett, så förwånad, att han på en god stund ej kunde uttra ett ord. Wid samma tillfälle gaf man honom också en bok af finaste pergament, på hvars blad woro bilder af drifwe guld. Man sade honom att båda dessa föråringar kommo från den unga fröken, hwardöfwer han, i tanke att dermed icke kunde menas någon annan än Florinna, blef högeligen glad och utbrast: "O sköna Florinna, hwarigenom har jag wäl förtjenat en så stor panest af edet?" De utfickade uttrade då, att han wisst mis-sade sig, ty det war icke på fröken Florinnas utan på fröken Forelles wagnar de infinit sig. "Då," swarade konungen, "gör det mig ondt att icke kunna emottaga hennes gåfwor eller blifwa hennes riddare; men äfwen en konung är icke alltid sin egen herre." Hwarefter han återfände alltsammans.

Konung Amundus sökte sedermera med all flit efter tillfälle att se sin kära Florinna, men förgäfwes; hwardöfwer han blef både orolig och harmsen. En ung prins, som ätsölit honom och hwilken han mycket älskade, ätog sig nu att öfwertala någon af fruntimren wid hofwet till att söka bereda konungen utwäg att få träffa Florinna. En hofjungfru lät också af prinsens, icke utan mycket beswär, förmå sig härti och försäkrade honom, att Florinna samma afton skulle komma i ett fönster åt trädgården, hwilken alada nyhet prinsens icke försummade ågenast framsöra till konung Amundus. Men hofjungfrun war sak och gick genast till drottningen, för hwilken hon berättade alltsammans. Drottningen bestör då att ställa Forelle i det anwifade fönstret och utderwifade henne noga huru hon der skulle förhålla sig, hwaruti hon också det ringaste felade, ehuru trög hennes fattningsgäfwä eljest war.

Som natten war solmörk, märkte Amundus icke bedrägeriet, utan inlät sig med Forelle i ett ljust och kärligt samtal, icke annat werand än att Florinna talade wid honom. Forelle tog tillfället i akt, såd sig wara den olyckligaste på jorden i anseende till sin styfmoders härlighet och beklagade sig att ej hafwa något besydd deremot. Konung Amundus skyndade att försäkra henne, att om hon wille utwälja honom till sin brudgum, så delade han gerna med henne sin krona, till som han redan gifwit henne sitt hjerta. Wid dessa ord tog han i ring af sitt finger och satte den på Forelles, till ewig försäkran om han trohet; samt bad henne utsätta en timma då de båda kunde i hemlighet resa derifrån. Forelle gaf honom efter drottningens inträdan, den bästa swar på hans begäran, och skildes de så åt.

När nu den aftalade stunden war inne, satte sig konungen i en stuga med wagn, som drogs af ett par bewingade groddor, och hwilken också wis man hade förärat honom. Den unga fröken kom, efter aftal, genom en liten port på stottet och blef af konung Amundus emottagen med öppna armar. Han frågade henne, hwar hon wille att deras bröllof skulle firas, och hon swarade: "Hos Sysis, min fostermoder. Der dröjde icke länge förr än de kommo till Sysis stort. Forelle bad att först få tala med henne och yppade nu, huru konung Amundus blifwit beswiken, samt bad om den wisa fostermodrens råd huru hon skulle kunna winna hans kärlek." "Der lärer blifwa nog swär," swarade Sysis

Emedlertid hade konungen blifwit införd i en sal, hvars wäggar woro af diamant och så genomskinliga, att han derigenom kunde se både Syss och Forelle. "Hwad," sade han, "är jag bedragen, eller hwem har fört detta troll hit?" I detsamma inträdde båda qwinorna i salen, och Syss sade: "Se här fröken Forelle, hwilken du swurit en orrogelig trohet och med hwilken du önskar att här hålla bröllof." — "Huru" swarade han, "Skulle jag taga denna till min gemål! Då tror ni mig om alltför stor omhyrtighet. Ni kan vara försäkrad att jag henne ingentinga lofwat, och har hon sagt annorlunda, så har hon ljugit." — "Häll," inföll Syss; "igenkänner du icke denna ring?" — "Hwad!" utropade han; "jag är då bedragen! Låt mig genast lemna eder!" Men Syss widrörde honom, och i detsamma fasinade hans fötter wid golfwet. "Wälän," sade konung Amundus, "jag är nu i edert wäid och i funnen behandla mig som eder behagar; men jag skall dock aldrig höra Forelle till." Syss brukade nu ömsom milda ord, hotelser, löften och böner; men då ingen ting verkade, sade hon till slut: "Nå wäl, jag will lemna dig twenne ting att wälja emellan. antingen sju års straff eller min fosterdotter till gemål." — "Gör med mig hwad ni will," swarade konungen, "allenast jag blir skild från denna warelse." Då sade Syss: "Ske dig som du will! Hon skall ej bliwa din hustru, men far du ut genom fönstret och war en blå fogel."

I detsamma förwandlades konungens hela utwärtse skepnad: hans armar blefwo wingar, fötterne och benen blefwo smala och solfwarta, naalarna werde ut till flor och hela kroppen i öfrigt höljdes med fjädrar af himmelsblå färg; ögonen förminskades och näsan förbyttes i en nåbb, hwit som elfsken. Den förwandlade konungen gaf till ett ansfri af bedröfwelse och swingaade sig sedan med sina wingar upp i luften för att så fort som möjligt lemna trollqwinans slott, hwilket för honom warit så oöfkeligt. Hans enda göra war nu att öfwa sig i afgande från det en trädet till det andra, hwarwid han alltid utwalde sådana träd, som woro helgade åt kärleken eller sorgen. Så satt han än i en myrthen, än i en cypress och sjöng med de sorgligaste toner: "Hwar skall jag söka min Florinna?"

Under tiden skickade Syss Forelle hem till sin moder igen, hwilken lesde i stor oro att få weta huru bröllopet aflupit; men när hon fick se sin dotter och höra henne förrälja huru alltsammans hade sig tilldragit, blef hon så ursinnig, att hon ej kunde styra sig. Dock, huru det war, så måste Florinna wara orsaken dertill och måste ännu mera så ängra, att hon wägar ställa sig in i konung Amundi ynnest och winna hans kärlek. Drottningen gick derföre upp i tornet med Forelle, som klåde sig i sin präktigaste dragt; twenne de förnämsta friherrarnes döttrar wid hofwet buro släpet efter henne, och på rummen bar hon konung Amundi ring, den Florinna self sett honom bära. "Ser du, min dotter," sade drottningen till henne, "hwilka gåfwor Forelle på sin bröllofsfest fått af konung Amundus, hwilken älskar henne på det högsta, och kan intet war leswa kärligare tillsammans, än dessa båda." Forelle försummade härwid icke att så wända handen fram och åter, att ringen wäl måtte falla Florinna i ögonen. Sedan lemnade de Florinna, hwilken af det hon nu sett och fått höra blef helt betagen af bedröfwelse. Hon ställde sig i fönstret och åskådade stjernorna på himmelen, ty någon fömn kom icke öfwer hennes ögon, och när det bagades, hängde hon fönstret och kastade sig gråtande på sin säng. På samma sätt förgick äfwen den följande natten.

Emehertid hade Blå Fogel återvändt till stallet, der han lemnat sin älskade Florinna, och slog städse deromkring det närmaste han wä- gade; ty han fruktade att bli sedd af Förelse, hwilket säkert kostat hans lif. Midt emot Florinnas fönster stod en cypress, der fogeln satte sig och fick snart höra en klagande röst; men förr än dagen blef så ljus, att han kunde igentänna den klagande, war fönstret igen och hon borta. Fogeln lät lifwäl icke afsträcka sig att komma åter följande natten, då det war klart månsten, och blef nu warse en qwin- nå, som tyktes wara betagen af stor ångest. "Åh lycka," sade hon, "pu som låtit mig födas till kröna och spira, och så länge gjorde mig till min faders älskling, hwarföre har du nu försänkt mig i detta djup af elände? Swad har jag wäl bruiit dig emoi? Swarföre må- ste redan min själva älder erfara din oförändlighet? Åh om möjligt, kom tillbaka eller gör ett slut på mitt lif!" Fogel Blå hörde noga på och war nu öfvertygad, att den klagande war ingen annan än fröken Florinna. "Sköna Florinna," sade han, "huru kan wäl ni önska ett slut på edra dagar? Eder sorg är wäl icke oföränderlig!" — "Hvem är det, som nämmer mitt namn?" frågade hon. — "En konung," sade fogeln. "en olycklig konung, som älskar eder och aldrig kan älska nå- gon annan." — "En kung, en kung, som älskar mig! Är det icke åter en snara, som mina owänner utlagt?" — "Nej, nej," swarade fogeln, "den älskaren, som nu talar wid eder, är ej i stånd att bedraga eder." När han sagt detta slog han upp i fönstret. "Åh," tillade han, "när jag nu fått återse eder, huru skall jag kunna känna en sådan lycka och icke dö af glädje deröfwer! Dock, när jag ser edert fångelse och be- sinnar det tillstånd, hwari den grymma Eysis för sju års tid författ mig, så förbytes min fröjd åter i bedröhwelse!" "Swad!" utropade Florinna, "denna lilla fogel, som jag håller i mina händer, skulle wa- ra konung Amundus?" — "Det är alltför sannt, skönaste Florianan," swarade han, "och någonting kunde trösta mig, så är det, att jag helbre will lida detta onda, än afså från den kärlek, jag hyser för eder." — "För mig! Åh, ni will endast gäda mig! Jag wet mer än wäl, att ni hållit bröllof med Förelse; derom har eder egen ring witt- nat, den ni gifwit henne." — "Huru är det möjligt att man så tunn- at bedraga eder? Ja, bebårad af Förelses list, bortförde jag henne i tanka, att det war min älskade Florinna; men när jag upptäckte detta swef, kunde ingenting förmå mig att dröja qwar hos henne, och jag walde helbre sju års straff af Eysis, än att bryta den tro, som jag i mitt hjerta gifwit eder."

Dessa ord gjorde Florinna så glad, att hon icke mera kom i häg, det hon besann sig i fångtorner. Hwilka ljustiga ord gaf icke äfwen hon nu den förwandlade konungen, för att hugwala honom i hans olycka! Hon försäkrade honom, att hon ej led mindre för hans skull, än han för hennes, och morgonrodnaden hade redan en god stund wa- rit vittne till deras samtal innan de tröttnade derwid. Men nu må- ste Blå Fogel, till sitt stora misnöje, stillas från sin wän, dock ej förr, än de å ömse sidor löfwat hwarandra att hwarje natt åter mötas.

Om morgonen slog fogeln hem till sitt rike och in i sin fordna kam- mare, hwarutur han tog ett par de kostbaraste armband, som kunde finnas, ty de woro sturna af hela smaragder, utan länkar. Dessa lemnade han om aftonen till Florinna, som frågade honom, om han wäl trodde, att hennes ömhet behöfde underhållas genom stänker och

gälfwor. "Rei, sköna fröken," swarade han; "jag tror wisst icke ett dylikt lappri är nödigt för att bibehålla mig i eder ynnest; men det är alldeles mot min natur att underlåta i någon mån wisa eder min brinnande kärlek, och när jag icke kan få wara hos eder, så må dessa smycken så mycket bättre påminna eder om mig." Florinna tackade honom med många kärliga ord, hwilka af honom ej mindre kärligen beswarades.

Följande natten förärade henne Fogel Blå ett gyldene ur, och sedermera gick aldrig något dygn förbi, att icke Florinna af honom erhöill nya skänker: än ringar af de dyrbaraste stenar, än diamantspännen och än blomsterqwastar af ädla stenar, liknande till färgen naturliga blommor, så att hon till slut hade en hel skattkammare i sitt fängelse. Dock prydde hon sig med dessa smycken aldrig annat än nattetid, sin kära Fogel Blå till behag.

På detta sätt förgingo twenne år, hwarunder Florinna aldrig beklagade sig öfwer sitt fängelse; ty huru skulle hon wäl hafwa orsak att klaga, då hon hwarje natt hade tillfälle att förnjä sig af sin kärastes samtal, och fastän ingendera i den andras fränwaro såg någon menniska, hade de likwäl så mycket att säga hwarandra, när de kommo tillsammans, att det tycktes aldrig kunna taga slut.

Emedertid använde den arglistiga drottningen stor sit att få gista bort sin dotter, men särängt; hwarigenom hennes barm mot Florinna ännu mera ökades. "Wi wilja," sade hon till sin dotter, "tänka på medel att ytterligare dämpa hennes högmord;" men medan de öfwerlade härom, drog det ut på tiden, så att det war nära midnatt då de gingo upp i tornet att förhåda henne. Florinna, som wiste af intet ondt, stod nu i all menlöshet wid sönsfret hos Fogel Blå och hade smyddat sig med de dyrbara klenoder han gifwit henne. Sitt hår hade hon prydt med en omsorg, som icke är wanlig hos bedröfwade; kammaren war beskrödd med spanska rosor och några spanska ljus, som der brunno, spridde den behagligaste luft. Drottningen lyfnade utanför dörren och tyckte sig höra en sång af mer än en person, derwid hon urstilsde följande ord:

"Åh, huru hårdt, huru tungt är dock wårt öde!

Hur grym den plåga, som wi lida här!

Wår kärlek dock förutan ända är

Och slutar ej förr än wi äro döde.

Hur ondskan än må sig beslita

Ett sådant band att sönderslita,

Det äflan all

Doc aldrig skall

Wåra hjertan kunna stilla;

Wi ha en själ, en wilja."

Några suckar slutade sången, hwari Florinna och fogeln sammanstämt. Straxt öppnade de båda lyfnande dörren och rusade in. Huru häpen blef ej Florinna öfwer deras ankomst! Hon tillslöt sönsfret då det den kongliga fogeln måtte hafwa så mycket bättre rådrum att flyga undan, och mötte sedan tåligt sin stymoders och hennes dotters ondskan. "Man wet dina stämplingar emot wår kongliga thron," sade drottningen; "tänk icke, att ditt höga stånd eller din kongliga börd skall kunna befria dig från det straff du förtjent. Men säg mig nu, hwarifrån har du fått dessa smycken och ädelstenar?" Härwid såg hon så

skryt på Florinna, som kunde hon derigenom utgrunda hennes hjer-
tas hemligaste tankar. — "Jag har funnit dem här i tornet," swarade
Florinna. — "Menar du wi äro nog dårattiga att tro sådani?" ut-
for drottningen. "Annu en gång, hwem har skänkt dig dessa ädelste-
nar och smycken, eller till hwad ändamål, om icke att du måtte för-
råda din faders rike?" — "Sådant lærer mitt närwarande tillstånd wäl
tillåta!" sade Florinna. — "Men hwarföre," frågade drottningen åter,
"har du så smyckat dig? Din kammare doftar af wällutter, och sjelf
är du så dyrbart klädd, att du under din frihet aldrig bar sådan pry-
nad wid hofwet." Florinna swarade: "Jag har nu god tid att smycka
mig, och man bör wäl icke förundra sig deröfwer, om jag använder
några timmar att klåda mig, då de öfriga äro många och långa nog,
under hwilket jag begråter mitt olyckliga öde."

Drottningen gick ifrån henne helt förbryllad öfwer hwad hon sett
och hört; men för att upptäcka hwad Florinna i sjelfwa werket före-
hade, befalle hon en ung qwinna att dag och natt wistas i hennes
kammare, under sten af att wara der till hennes uppassning. "Nu,"
klagade Florinna wid sig sjelf, "är mig betaget allt tillfälle att tala
med Blå Fogel, som hittills hjälpt mig att bära mina motgångar." Mera kunde hon icke säga för tårar. Hon wägade ej öppna fönstret
oaktadt hon såg fogeln flyga af och an derutanför, ty hon fruktade,
att hon derigenom skulle sätta sin älskades lif i fara. Så förgick en
hel månad, hwarunder hon ingen gång tordes emottaga sin kära Fo-
gel Blå, hwilken war deröfwer nära att råka i förtwiflan. Han tyd-
te det wara honom omöjligt att utbårda längre utan Florinnas när-
waro, och aldrig tryckte honom hans förwandling mera än nu. Alla
hans försök att mildra sin sorg woro såfånga, och ingen ting fanns,
som kunde trösta honom.

Frökens uppasserska, som dag och natt wakat på tillfälle att upp-
tåcka hennes hemlighet, utan att hon hittills blifwit någon ting war-
se, fann sig till slut så trött och sömnig, att hon omsider föll i en
tung sömn. Så snart Florinna märkte detta, skyndade hon att öppna
fönstret och ropade:

"Min söna Fogel Blå,
Du till mig komma må!"

med hwilka ord hon wanligen brukade kalla honom till sig. Han hör-
de dem och nu och kom genast flygande upp till henne i fönstret och nu
blef det en glädje å ömse sidor att åter få se hwarandra och med de
ömmaste och kärstige ord försäkra hwarandra om ständig kärlek och
trohet! Den unga fröken war dock så rädd, att hennes wattersta
kunde uppwakna och den kära fogeln derigenom bringas i fara, att
hon ej kunde återhålla sina tårar. Fogel Blå tröskade henne det bä-
sta han förmådde, och så förgick natten hastigt till dess de åter måste
taga afled af hwarandra. Frökens wattersta hade ingenting märkt,
och de trenne söljande nätterna afluppo lita lyxligt, men under den
fjerde wakenade uppasserskan, och då hon märkte något wara på fär-
de, läddes hon om ingen ting, utan låtsade sofwa och lysnade noga
på allt hwad som talades. Hon hörde en svåd röst, som sade hennes
fröken många ömma och wänliga ord, hwartil hon swarade lika kär-
ligt, och när hon nu såg närmare efter, märkte hon i månstenen den
wackraste fogel, hon någonsin sett, som smekte den unga fröken så ömt
och wänligt, och med dessa ljufliga smekningar och samtal fortföro

båda ända till dagen grydde, då de under många tårar och suckar skildes åt.

Allt detta flynbade watterskan att berätta för drottningen, som strax insåg, att den sköna fogeln war ingen annan än den förwandlade konung Amundus, hwilken äfwen under denna förwandling fortlor att egna Florinna sin kärlek. Häröfwer blef drottningen på det grymmaste förbittrad och förefatte sig att göra ett sorgligt slut på dessa möten. Hon tillföde biddärerkan att gå tillbaka i tornet och icke låta det ringaste märka sig. Denna lade sig dertföre om aftonen wid wanlig tid att sofwa och låtsade somna in lifa tungt som förut. Strax stod fröken Florinna upp och kallade sin fogel med de wanliga orden; men förgäfwes, ty den arglistiga drottningen hade låtit låta en mängd skarpa wärjor, liar, raktniswar, skärer och andra hwasja werkfug i cypressstrådet, och när nu Blå Fogel, som ej kunde ana något försåt, kom flygande på grenarne, skar han sig i fötterne, så att han nedföll och i fallet från den ena qwisten på den andra afstumpade han wingarne, så att han med yttersta möda kunde kråla sig fram till ett ihåligt träd derinwid, utmärkande hwarje steg med sitt blod.

Åt, om nu hans kära Florinna warit der att trösta honom! Men kanske skulle hon wid åsynen af hans lidande sjelf blifwit död af sorg, och således gjort hans tillstånd ännu bebröfligare! För egen del war han icke bekymrad om sitt lif, det han twärtom önskade snart blifwa qwitz; ty han inbillade sig, att det war Florinna sjelf, som skällt detta försåt för honom, emedan han icke trodde någon annan ega kunskap om deras möten. "Åt," sade han med sorglig röst, "skall jag hafwa detta till lön för min brinnande kärlek? Skall det wara du, Florinna, som förfortar mitt lif, då jag i fullt förtroende och med den renaste ömhet kom att besöka dig? Jag lider för din skull och har aldrig klagat öfwer mitt lidande, och likwäl har du förrädt mig åt den grymmaste qwinna, som warit din egen ömån och hwilken du kanske nu gjort till din wån på min befohån." Dessa tankar plågade honom så att han beslöt icke längre uthärda ett lif, som blifwit honom så tungt.

Emedlertid hade konung Amundus wån, den wise swartkonstmästaren Deofeleus, högeligen bekymrad öfwer den unge konungens öde, gått werlden ätta gånger igenom, för att erfara hward som wedersarits honom; men förgäfwes. Han lät dock icke afskräcka sig, utan begaf sig till wägs för nionde gången och kom så till stogen, der konungen befann sig, och der hans wån nu ropade fem gånger med all magt i ett horn, hwilket konungen genast igenkände och swarade: "Kom hit till detta träd och se den olycklige konung Amundus." Swartkonstmästaren såg ingen. "Jag är en blå fogel," sade åter konungen; och nu märkte honom swartkonstmästaren i det ihåliga trädet. En annan hade wäl kunnat blifwa häwen öfwer en så ömkelig lön, men för en så wis man, som Deofeleus, war det icke swårt att med några ord låta hans sår och göra honom lifa frisk och helbregda, som om aldrig något ondt warit honom tillfogadt. Sedan bad han honom förtälja huru han blifwit en blå fogel och hwem som behandlat honom så illa. Konungen berättade huru alltsammans tillgått och sade till slut, att det icke kunnat wara någon annan än Florinna, som uppenbarat deras kärleks hemlighet och samtyckt att låta cypressstrådet besättas med wärör och raktniswar, hwaraf han blifwit så swårt skärad. Sålert hade

hon gjort det för att köpa sig drottningens wänfkap; men för honom hade det varit långt lyckligare om han fått dö, innan han uppriktat hennes onda och trolösa hjerta. Swartkonstmästaren for hårdetligen ut emot qwinnor i allmänhet och denna ej mindre än de öfriga, samt rädde konungen att helt och hållet slä henne ur hägen. Men Blå Fogel kunde ändock icke afbörya sig den tärlet, han hytte till Florinna, utan älskade henne ännu lita innerligt; han bad dersöre Deoleteus endast föra honom hem och der sätta honom i en bur, hwarest han kunde wara fredad för kattor och andra rosdjur. "Men," sade den wise mannen, "will ni då ännu förblifwa i hela fem år i denna bedröfliga förwandling, som så litet ansår edert stånd? Ty jag bör låta eder weta, att edra öwänner föregifwa det ni blifwit dödd och söla draga rifet till sig" — "Kan jag då icke," frågade den kongliga fogeln, "äterwända till mitt slott och der regera lita såsom tillföre?" — "Nej," swarade swartkonstmästaren, "det är nu helt annorlunda. De som knappt akta en människa, skulle wäl de wiija akta en papegoja?" — "Swilken dårskap hos menniskorna," utropade konungen, "att endast gifwa akt på det utwäries stenet och icke akta det inre förståndet och sjätsförnågheterna! Emedlertd, då sådant nu är förhållandet, så låtom oss slä ur hägen hwad wi ej kunna winna."

Den bedröfwade Florinna war under tiden i största ångest att ej widare höra något af sin kära fogel, ehuru hon dag och natt från sitt fönster ropade:

"Min stöna Fogel Blå,

Du till mig flyga må!"

och det oakadt hennes waktersta war närwarande, ty i sin förtwiflan aktade hon hwarken det ena eller det andra. När hon märkte, att hennes kallestrop woro såfånga, utbrast hon: "Nej, Amundus, hwar är du blifwit? Har du fallit i våra fienders wäld? Har du blifwit ett offer för deras grymbet och hämd? Är du ej mera till, att jag aldrig får återse dig? Eller har min olycka trötat dig, att du öfwergifwit mig under min hårda och tunga börd?" Swilka bittra tårar följde icke på dessa ord! Huru långsam föreföll henne icke hwarje timma och stund i dens frånwaro, som hon så innerligen älskade! Hon astynade dageligen, bleknade, förändrades och blef omsider sjuk, ty det war intet ondt, som hon icke inbillade sig hade wderarits hennes älskling.

Drottningen och Zorelle sjöngo segerlånger; men midt under denna glädjen blef Florinnas fader, som redan war till hög ålder kommen, sjuk och dog, hwilken händelse hastigt förändrade drottningens och Zorelles belägenhet; ty folket, som länge varit misnöjdt med den ynneslösa den astidne konungen wisat dessa båda framför sin egen dotter, och hwilken gunst de oita misbrukat, loyp till slottet och begärde ut Florinna, att hon måtte blifwa deras drottning, hwarder drottningen blef så förbitrad, att hon steg upp i ett fönster och hotade folket med hårdt straff, om det icke genast begaf sig i stillbet derifrån. Härmed uträttade hon dock ingen ting annat, än att upploppet blef allt wärre, så att folket slog sönder porten till slottet, bröt sig in i drottningens kammare och rådwade alla hennes smycken, samt omsider stenade henne. Zorelle slapp som nogast och med största listfara undan och flydde till sin fostermoder Eysis. Nikets store förämlade sig och gingo upp i tornet, der Florinna låg sjuk. Hon wisste ännu ingen

ting om sin faders död och Afsmobrens straff, utan när hon hörde bullret af dem som nalkades, trodde hon man kom för att föra henne till döden; men hennis undersätare kastade sig för hennes fötter, underrättade henne om den timade förändringen och utropade henne till deras drottning, hvarefter de förde henne ur tornet och frönte henne. Den omsorg, man nu använde att återgiwa henne helsan, jemte den stora längtan hon hade att uppföka Fogel Blå, verkade så mycket, att hon innan kort blef frisk, då hon andrefallte landets styrelse åt de förnämsta herrarne, tog flera dyrbara klenoder och ädelstenar med sig och begaf sig så en mörk natt på vägen att söka sin älskade.

Emedlertid hade konung Amundi wise wän lagt hans wälsfärd sannerligen på sitt hjerta; men då han icke hade magt att göra om intet hwad Syssis förordnat, beslödt han söka tillwägbringa en förlifning, på det konungen måtte få sin förra skapnad igen. Han tog alltså den flygande wagnen och for till Syssis. "Wälkommen min fader," sade hon till honom. "är det något, hwari jag kan wara eder till tjenst?" — "Ja," swarade han, "det beror på er att göra mig ett stort nöje. Det angår en af mina bästa wänner, en konung, hwilken ni bragt i olycka." — "Jag wet hwem ni menar," swarade hon, "det gör mig ondt, men jag kan icke hjälpa honom med mindre än att han tager min fosterdotter till ätra. Se sjelf huru wacker och intagande hon är." Swartkonstmästaren blef stum wid åsynen af Zorelle; ty en så wederskyglig warelse hade han ännu aldrig sett. Dock wille han icke fara derifrån, innan han utträttat något godt hos Syssis, emedan hans wän inpligen warit i stor fara. Sedan han bragt honom till sitt slott i en bur, hände sig nemligen, att spifen, som buren hängde på, gick sönder, buren föll neder och konungen stötte sig illa; men ej nog dermed, katten, som icke war långt derifrån, passade på tillfället och gaf honom med ena framtassan ett slag på hufwudet, att ena örat så när följt med. Swartkonstmästaren beränte, att sådana olyckor kunde ske oftare och som dersöre öfwerens med Syssis, att man skulle föra Zorelle till konung Amundus och låta henne förblifwa der några månader, för att försöka om han ej skulle kunna wänja sig wid henne och sluteligen låta sig beqwäma att taga henne till gemål. Den kloka Syssis klädde Zorelle i guld och silfwer, satte henne hafom sig i wagnen och for så till konung Amundi slott. Syssis slog honom tre gånger med sin staf, och strax blef han människa igen, lika skön och älsketig, som han warit före sin förwandling. Men då han hörde, det han ej under annat wilkor kunde få förblifwa i sin nuwarande skapnad, än om han toge Zorelle till ätra, kom blotta tanken häruppå honom att skåfwa och båkwa. Hans wän sökte med alla skäl, han någonsin förmodde upptänka, öfwertala honom att foga sig i sitt öde, men kunde icke beweka honom, och konungen war mera bekymrad om att kunna förlånga den utsatta tiden för sitt giftermål med Zorelle, än om hela sitt rike.

Under tiden hade drottning Fiorinna förklädt sig till bondpiga, lätt häret hänga, så att ansigter deraf beräcktes, tagit en halmhatt på hufwudet och en lärstväse på ryggen, samt så utrustad begifwit sig ut på sin wandring att uppföka Blå Fogel. En dag blef hon warje en springkälla, som utgjöt sitt klara watten öfwer några småstenar. Hon fick lust att twätta sina fötter i det friska watten, bandt upp sitt guldfärgade hår och steg ned i källan. Man skulle wäl kunnat taga henne för gudinnan Diana, som gött att bada efter jagens middor. I desamma

kom en liten frokryggig gumma, stödjande sig wid en stor staf. Hon stånade och sade till Florinna: "Hwad gör du der så ensam, min wackra jungfru?" — "Ne," swarade Florinna, "Jag är ej utan sällskap, ty harm och sorg och misshöden följa mig hwart ja gård," och derwid beqvante hon aräta. — "War icke bedröwad, min dotter," sade gumman, "utan förtälj mig sannt och uppriktigt hwad som ligger dig på hjertat." Drottningen förtäljde henne då från början till slut sina olyckor, och huru trollqwinnan Soffis förwandlat hennes älskade Amundus i en Blå Fogel, samt att hon war sinnad uppsöka denne. Den frokryggiga gumman råttade sig nu upp, såg med blida ögon på Florinna och sade: "Konungen, som du söker, är icke mer någon fogel. Min syster Soffis har återgifwit honom sin förra skapnad och han är nu i sitt rike. Derföre förj icke längre, du skall komma dit och winna en önskelig utgång på ditt förebarwande. Se här äro fyra äga, hwar äga du kommer i någon nöd, så lå sönder ett af dem, så skall du finna hjelp." Sedan hon sagt dessa ord förswann hon.

När nu Florinna hade gått i åtta dagars tid, kom hon till ett ofantligt högt berg af idel kristall, så brant och halt, att man ej kunde gå ett steg deruppför, utan att halka neder. Hon böd wäl tusende gånger till, men förgäwes, ty hon halkade strax ned igen. Sluteligen vämte hon sig de ägg hon fått, hwaraf hon nu tog ett och slog det sönder samt fann fyra guldbäckor, hwilka hon satte på händer och fötter och gick så upp utan ringaste möda. Men när hon nu war uppkommen på öfversta spetsen, blef hennes nöd icke mindre att komma utifrån igen, ty hela den andra sidan war bara spegelglas, öfwer två mil i bredden och sex i längden, och på höjden woro mer än sextiorusen qwinnor, som speglade sig med högsta förnöjelse; ty hwar och en, som betraktade sig i denna spegel, såg sig sådan hon önskade att wara. Man hade funnat skratta sig till döds öfwer de beqausuka qwinornas många löjliga åtbärfwor och krossställningar, hwilket äfwen hade dillocat en stor boy manliga åstådare att förlusta sig åt dem. Annu hade aldrig någon af qwinorna hunnit bergets högsta topp; de blefwo derföre bögeligen förwånade, då de sågo Florinna öfwerst på berget, och ropade, somliga af medlidande: "Huru skall wäl den arma warelsen komma utifrån!" Andra af ångslan: "Hon torde wäl wara så galen att gå på wårt spegelglas och stämma bort det för oss." Drottningen stod rådlös och wiste ej hwad hon skulle tagga sig för; derpå slog hon sönder det andra ägget, hwarur kommo två duswor, spända för en wagn, som inom några ögonblick blef så stor, att hon kunde med beqwämlihet sitta deri, och knappast war det fædt, förr än dusworna beqvante flyga och föra henne så sakteligen utifrån. "Mina små wänner," sade hon till dem, "wiltjen I föra mig till konung Amundus, så skolen I icke hafwa tjenat någon otacksam." Dusworna lydde; de uppbygglo sig icke hwarfen dag eller natt förr än de kommo till porten af den stad, der konung Amundus stott war, då Florinna steg ur wagnen, och gaf hwarbera en warm kyss, den de mera öskade än många skänker.

O, huru slog icke hjertat i Florinnas bröst, när hon besinnade huru nära hennes käraste war. Hon frågade de förbigående hwar hon kunde finna konung Amundus. De skrattade och sade: "Hwad wilt du honom, föra trawssöfversta? Gå först och twätta dig." Drottningen swarade ingenting härupå, utan gick sakta sin wäg och frågade an-

dra hvar hon skulle ställa sig, att hon kunde få se konung Amundus. Man gaf henne till svar, att han dagen derpå skulle följa Forelle till kyrkan, för att der wigas med henne. Wid denna underrättelse blef hon så öfverwältigad af sorg, att hon hvarken förmådde tala eller swara. Hon satte sig ned på en sten utanför en dorr, drog häret ned i ansigtet, att ingen kunde känna igen henne, och sade wid sig sjelf: "Jag olyckliga har då kommit endast för att wara vittne till min ewäns seger och derigenom göra den ännu större! Det är då för hennes skull, som han blifwit mig trolös, och det då jag föraktade min egen wälfärd för att frälsa hans lif!"

Dagen derpå stundade hon till kyrkan, men måste utgå många stötar af waken, innan hon kom nog nära att få se thronen, som man uppfört åt konungen och Forelle, hwilken redan alla böblo i samma wördnad, som wore hon deras drottning. Florinna satte sig inwid en pelare och såg nu konungen komma, så älskelig och stön, som han någonsin warit. Efter honom följde Forelle uti dyrbara kläder, men lika wanskyelig som hon war uppbläst och bögfärdig. "Hvem är du," sade hon. "Som understår dig att komma min böga person så nära och nalkas min gyllene thron?" Florinna swarade: "Man kallar mig Trappsofferkan och jag kommer från fjerran land, att bringa eder sällsamma ting till köps." Dermed tog hon ur sin påse de smaragd-armband, som konungen gifwit henne i tornet. "Ha ha," sade Forelle, "se der ett par artiga glasringar; hwad will du ha för dem?" Och derwid wifade hon dem för Amundus. Wid åsynen af dessa armband kom han ihåg, att Florinna fått dem af honom; han blefnade och teg en lång stund stilla, fruktande att låta märka sig. Anderteligen swarade han: "Jag tror, att dessa armband äro mer värda än hela mitt rike, ty i hela werlden finnes icke mer än ett par ännu, som liknar dessa." Forelle gick tillbaka till sin thron, der hon ej såg bättre ut, än bödeln på sin sege, och frågade ännu en gång hwad armbanden kostade. "Ni lär knappast kunna betala dem, min fru," sade Florinna, "om jag skulle begära för dem så mycket, som de äro värda; derföre är det bättre jag föreslår eder ett ringa pris. Om ni will så laga, att jag denna natt får spräwa i konungens echo-kammare, så will jag skänka eder dem." — "Det skall du säkert få, Trappsofferka," swarade Forelle, hwarwid hon strattade som en fångt människas och wifade sina wackra tänder, som icke wore olika wildswinsbetar. Konungen wärdade sig icke att efterfråga hwarifrån armbanden wore komne, emedan hon, som sålde dem, föreföll honom alltför ringa och föraktelig; men man bör weta, att medan han ännu war Blå Fogel, hade han berättat för Florinna om echo-kammaren, hwilken war så gjord, att allt hwad man der talte sakta för sig sjelf, det kunde konungen höra i sitt sofrum.

Man förde alltså Florinna in i echo-kammaren, efter Forelles befallning. Hon klagade der öfwer sina misshöden till des dager wardt Ijus, och konungens kammartjenare, som hade hört henne sucka och tala för sig sjelf, berättade det för Forelle, hwilken frågade henne hwad det war för buller hon gjort under natten. Florinna swarade att hon wiste af ingenting, emedan hon insomnat tungt och sömmodligen talar i sömnen. Hwad konungen beträffar, så hade han, af en särdeles händelse, icke hört ett ord; ty allsedan han begynte älska Flo,

rinna, hade han aldrig kunnat sofwa roligt, utan man måste alltid gifwa honom sömndryck, när han gick till sängs.

Florinna tillbragte en del af följande dagen med obefristlig otålighet. "Om han hört mina ord," sade hon, "så måste han icke afstäm dem; men hur han icke hört dem, huru skall jag ställa mig, att han må få höra dem?" Hon hade nu ingenting sälsamt i behåll, utom ätstfälliga ädla stenar; men sådana hade Farelle förut, och därför måste något annat upptäckas att väcka hennes ådra. Florinna tog alltså sin tillflykt till de båda äggen, hon ännu hade qwar; hon slog sönder det ena, då derur framkom en liten skålwagn, dragen af sex gröna möss och med en rått, bel röd, till försiven. Ut wagnen sutto fyra stycken gycklare doktor, som bedrefwo allebanda gycklerier, färdeles twen-ne Zigenerstor, som icke gifwo någon dansmästare efter i att dansa passe-pied och sarabander. Florinna glädde sig mycket åt detta fynd, och mot aftonen, då Farelle plågade gå ut att förlusta sig, ställde sig Florinna i en gång, der hon gick fram, och lät mössan löpa med wagnen. Farelle förundrade sig mycket öfwer ett så owanligt konststycke och rovade två, tre gånger: "Hwad kostar det? Hwad vill du hafwa därför?" — "Fråga de floke i riket, hwartill de skatta det," svarade Florinna; men Farelle, som icke wille vara någon undergifwen, sade: "Förtret mig icke längre med din orena närvaro, utan säg mig genast hwad det kostar." — "Att jag må ännu en natt få sofwa i echo-kammaren," svarade Florinna. Farelle wände sig till sina fruntimmer och sade: "Hafwen S någonsin sett en sådan tofsa, som icke bättre wet taga sin tid i akt wid dylika sakers försäljande?"

Natten derpå kom alltså Florinna åter i echo-kammaren och talade der allt hwad hon någonsin kunde upptänka att beweka konungen; men äfwen nu hade han tagit in en sömndryck om aftonen och börde icke det ringaste af alltsammans. Kammarijennaren, som hört det, sade, att denna bonbefiga icke måtte vara rätt klok; kärleken måtte hafwa förwillat hennes buswud. Florinna afsidade dagen för att se hwad werkan hennes ord haft. "Åh," sade hon, "har han då alldeles tillslutit sina öron för mig? Will han icke mera höra sin Florinna, som förut warit honom så kär? Men hwilken dårskap att älska honom ännu! Jag är wäl wärd att låta detta för honom, då jag ej kan slita honom för att mitt hjerta!" Allt detta oaktadt kunde hon dock icke uppböra att älska honom och beslöf att ännu göra ett försök att återwinnna hans ömbet. Hon hade nu blott ett enda ägg qwar. Äfwen det slog hon sönder, och derur kom en passaj med sex foglar uti, hwilka sjöngo de wackraste sånger, spådde och gifwo råd i sjukdomar, såsom de erfarnaste läkare. Florinna frågade sig mycket åt denna underbara passaj och gick dermed ut i förmaket, der kammarijennaren sade till henne: "Wet du, Travpsoversta, att om konungen icke tog in om aftonen för att få sofwa, så hade han länge sedan blitwit förryckt af ditt pladder hela nätterna igenom." Hvaraf erfor nu Florinna, till sin stora glädje, orsaken till den kallsinthet, som hon tyckte konungen hafwa wisat. Hon tog därför med banden i påsen och sade till kammarijennaren: "Jag är så wis att icke låra konungen i sin sömn, äfwen om han ej tog in något därför, att jag will gifwa dig dessa perlor och diamanter, om du lofwar mig, att i afton, då jag får sofwa i echo-kammaren, icke gifwa konungen någon sömndryck." Kammarijennaren war icke swår att öfweralta härtill. En stund der-

efter kom Forelle och fick se Florinna med sin väst, den hon sålsade vilja äta upp. "Hvad gör du der, Trappsoversta?" ropade hon. "Jag håller på att äta upp ett par fåglare och svåmar," sade hon, och i detsamma begynte alla fåglarne låta böra sig: ett par sjögor, en tredje ropade: "Gif mig ett par svövar, så fåger jag hvad dig bända skall," och en kanariefogel öfverrökade alla de öfriga, strikande: "Tyft, tyft! jag är en läkare, som botar alla sjukdomar, utom dem kärleken förorsakar." — "Vid min tro," sade Forelle, "detta är en kostelig väst; hvad skall du hafva för den?" — "Det wantiga, att så ännu en natt sofva i echo-kammaren," svarade Florinna. — "Det skall du få, Trappsoversta," sade Forelle, helt glad att få ega en sådan sällsamhet. Florinna var ej mindre glad i sitt hjerta, sonnerligast som hon nu hoppades, att konungen säkert skulle komma att böra hvad hon hade att säga.

När aftenen var inne, lät hon således åter föra sig in i echo-kammaren, innerligen önskande, att kammartjenaren måtte hålla sitt löfte. Så snart hon nu trodde, att alla voro insomnade, begynte hon med sin wantiga klagan: "Åh, för hvilka faror har jag ej utsatt mig, då jag beqväm mig på vägen att uppföka dig, som nu flör mig och föresatt dig, att taga Forelle till äkta! Hvad har jag då brutit mot dig, att du öfverqväm mig och förgävit hvad du så dyrt bekvämt? Påminner du dig då icke mera din förvandling, min ömbet och våra kärliga möten?" Detta och allt annat, som tillförne förefallit dem emellan, utvärskade hon så noga, att man väl kunde förmärka huru troget det var fastadt i hennes minne. Konungen, som icke fick någon blund i sina ögon den natten, hörde tydligt sin Florinnas ord och röst, men kunde icke begripa hvarifrån de kommo. Hans kärleksfulla hjerta förde honom dock hans älskade så lifligt till minnes, att han icke kunde afbålla sig att svara henne: "Åh, grymma Florinna, är det väl möjligt, att ni är här och att ni öfverlemnadt mig i vår gemensamma öwans händer?" Florinna lät icke svara fela härupå och sade, att om han vilke tala wid Trappsoverstan, så skulle han få nöjaktig upplysning om hela bemligheten. Konungen sände då genast sin kammartjenare att kalla till honom Trappsoverstan; men kammartjenaren sade, att det var omöjligt, emedan hon sof i echo-kammaren. Nu wiste konungen icke hvad han skulle tänka. Omöjligt föreföll det honom, att en så mäktig drottning, som Florinna, skulle hafva förklädt sig till en trappsoversta; men ej mindre ogörligt förefom det honom, att hennes röst skulle så helt och hållet likna Florinnas, och att någon annan än hon sjelf skulle mera så mycket om hvad de haft sig emellan. Under detta tvivel steg han upp, klädde sig i hast och gick utför en lönntrappa ned till echo-kammaren; den var väl slängd, men han öppnade den utan swårighet med en buswänyckel, som tog upp alla låsar i stället.

Han träffade Florinna klädd i en tafs-nattrod, som hon doft under sina slarwor; hennes stöna hår låg utåt arslarue; hon hade kastat sig på en säna, och lampan, som hängde ett stycke derifrån, brann helt dunkelt. Konungen steg in i hast och öfverwältigad af sin kärlek och sin sinnesöröelse, kunde han icke uttra ett ord, utan kastade sig för hennes fötter, fuktade hennes händer med sina tårar och hade så när förgäts af fröjd och sorg och de många tankar, som nu på en gång strömmade till hans hjerta. Drottningen blef å sin sida icke

mindre håpen; hennes hjerta klappade så, att knappast en suet kunde tränga sig fram ur hennes bröst; hon såg på honom med ofrånvända ögon, utan att kunna framföra det ringaste ord, och om hon än förmått tala honom till, så hade hon dock icke kunnat göra honom några förebräelser; ty den glädje, hon fann af hans närvaro, kom henne att alldeles förgäta hwad hon trott sig hafwa att beklaga sig öfwer honom. Slutligen förtälsbe de hwarandra alltsammans och, hwar på sin sida, ursäktade sig för sina misstankar; deras kärlek blef upplifwad i all sin förre styrka, och det enda de numera fruktade, war den kloka Syss.

Men i samma ögonblick infann sig svartkonstmästaren, konungens wän, och med honom den namnkunniga trollqwinnan Gentile, den samma som gifwit Florinna de fyra äggen. Dessa båda förklarade efter en wänlig helsning, att de till konungens och drottningens bästa förenat sin magt och wisdom, så att de icke längre behöfde frukta Syssis, utan brölloppet kunde utan uppfkof gå i fullbordan.

Det wore swårt att beskrifwa hwilken glädje denna försäkran uppväckte i de båda ungas kärliga hjertan. Så snart dager wardt, så man förkunna hofwet hwad som händt, hwaråt alla glädde sig och fågnade sig att få se Florinna. När dessa tidender kommo för Herres brö, loyp hon strax till konnngen och blef högelingen håpen att der träffa Florinna. Hon wille utbräta i förebräelser, men så snart hon öppnade munnen, blef hon af svartkonstmästaren och trollqwinnan förwandlad i en släckig so, hwilket bäst passade hennes natur, wad och utseende. Då bidade hon ej längre qwar, utan loyp grymtant bort åt gården, der hennes gelikar woro, och ett allmänt stratt hörd öfwer de artiga krumsprång hon gjorde. Konung Amundus och drottning Florinna sågo sig således befriade från en warelse, som gjo dem så mycket förtret, och tänkte numera på intet annat än sin bröllopsfest, hwilken firades med all den praft och ståt, som höfwes sådana personer, och efter så många olyckor, som de utstått fingo de utteligen nu lefwa med hwarandra i oförbr glädje och förnöjelse.

